

# **GRENSMYSTERIES**



**VERDWENEN, VERMOORD, ONTVOERD EN (ON)OPGELOST**

# **GRENSMYSTERIES**

**BJORN THIMISTER**

**JUST**  
PUBLISHERS

Een mysterie is een onbegrijpelijk of onverklaarbaar feit. Sommige onverklaarbare fenomenen zijn door de natuur gecreëerd, andere moeten door mensen zijn uitgevoerd. Veel mysteries zijn tot op de dag van vandaag nog steeds... een mysterie.

*Auteur* Bjorn Thimister  
*Copyright* © 2020 Bjorn Thimister | Just Publishers BV  
*Uitgever* Hans van Maar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Just Publishers BV.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, digital files or any other means, without written permission from Just Publishers BV.*

*Omslagontwerp* Ben Gross  
*Opmaak* Studio Spade, Voorthuizen  
*Redactie* Jos Jägers

ISBN 97890 8975 609 1

NUR 339

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

# INHOUD

	Voorwoord	<b>7</b>
<b>1.</b>	Met mama mee	<b>10</b>
<b>2.</b>	Het geheim van het riool	<b>20</b>
<b>3.</b>	In de klike bij het grofvuil	<b>32</b>
<b>4.</b>	Dodelijk ontbijt	<b>42</b>
<b>5.</b>	Eeuwig op de vlucht	<b>52</b>
<b>6.</b>	Het bloedbad van Berg en Terblijt	<b>62</b>
<b>7.</b>	Een pintransactie als strohalm	<b>72</b>
<b>8.</b>	Dodelijke stapavond	<b>78</b>
<b>9.</b>	De laatste sms	<b>87</b>
<b>10.</b>	De bom, de dreigbrief en het vuurwapen	<b>97</b>
<b>11.</b>	Het geheim van de brillenkeuken	<b>109</b>
<b>12.</b>	Twee hartsvriendinnen, twee slechte eindes	<b>119</b>
<b>13.</b>	De kelder en het grote vraagteken	<b>125</b>
<b>14.</b>	Aanslagen zonder afzender	<b>132</b>
<b>15.</b>	Voor Marina, Nadia, Ilona, Samira en Simone	<b>143</b>
<b>16.</b>	Omerta onder motorkameraden	<b>152</b>
<b>17.</b>	Afgeslacht, maar door wie?	<b>164</b>

<b>18.</b>	Drie vermissingen, drie moorden	<b>175</b>
<b>19.</b>	Wanhoop om Doro	<b>181</b>
<b>20.</b>	Dagboek van een aangekondigde dood	<b>187</b>
<b>21.</b>	De laatste autorit	<b>200</b>
<b>22.</b>	Veluwe richting Nederweert, afslag Moord	<b>205</b>
<b>23.</b>	Een voortdurende nachtmerrie	<b>219</b>
<b>24.</b>	De doodskistman	<b>227</b>
<b>25.</b>	De roofmoord op oma Rini	<b>236</b>
<b>26.</b>	Van de kermis naar de hel	<b>249</b>
<b>27.</b>	Opgeslokt door de Maastrichtse nacht	<b>254</b>
	Nawoord	<b>267</b>

# VOORWOORD

## Jarenlange speurtocht in een mysterieuze wereld

“**B**jorn, heb je dit gezien?!” Het is vrijdagavond 4 januari 2008. Ik zit op een vrije avond met een paar vrienden net een biertje te drinken. Na mijn tweede slok roept iemand aan onze tafel mij en wijst tegelijkertijd naar het scherm-pje van zijn mobiele telefoon. Vragend kijk ik hem aan. Ik weet niet waar die vriend het precies over heeft, maar het zal ongetwijfeld over ‘een zaak’ gaan. Journalist ben je 24 uur per dag, of je dat nou goed uitkomt of soms heel even niet.

Mijn nieuwsgierigheid is echter gewekt, dus ga ik toch even dichterbij kijken. Dan lees ik het: in Kerkrade blijkt vlak daarvoor een schietpartij te zijn geweest op de Pannesheiderstraat, vlak bij de grens met Duitsland. Er is iemand om het leven gebracht, vermoord.

Dit bericht van de politie speelt daarna de hele avond door mijn gedachten. Temeer omdat er al snel geruchten de ronde doen wie er precies vermoord zou zijn. Die worden daarna sterker en sterker. Het gerucht wordt uiteindelijk een feit: het dodelijke slachtoffer van de schietpartij blijkt ene Dave Hanssen uit Kerkrade.

En die Dave Hanssen ken ik! We hebben samen op dezelfde basisschool gezeten. We groeiden zelfs samen op in dezelfde wijk. Hecht contact is er nooit geweest en in de jaren na onze jongste jeugd kwam ik hem alleen sporadisch nog tegen. Een en ander zou het schrijven over deze zaak kunnen vergemakkelijken. Omdat ik betrokkenen

kende. De maandag na de dodelijke schietpartij kreeg ik van mijn toenmalige chef de opdracht dieper in deze zaak te duiken.

Waarom vertel ik dit? Het was mijn journalistieke intrede in de wereld van politie en justitie. Vanaf dat moment kwam ik steeds meer in contact met advocaten, rechercheurs, politieagenten en heel veel andere mensen uit die hoek. Mijn netwerk groeide en groeide. En nog steeds. Een in de loop der jaren zorgvuldig opgebouwd netwerk is het belangrijkste bedrijfskapitaal van een journalist. Daarbij gaat het er niet om of je iemand kúnt bellen, het gaat erom of diegene jou iets wil vertellen als je belt. Vervolgens moet je als journalist betrouwbaar zijn naar je contacten en integer met de informatie omgaan. Dat staat bij mij te allen tijde heel hoog in het vaandel.

In de afgelopen jaren rolde ik van het ene mysterie in het andere. Ik sprak met nabestaanden, speurders, getuigen, advocaten, tipgevers. Vele honderden uren heb ik besteed aan zaken in Nederland, België en ook Duitsland om deze te kunnen beschrijven. Bekende zaken die velen bezighielden en -houden, maar ook kwesties die helemaal niet zo bekend zijn.

Moorden, onopgelost en daardoor verworden tot een waar mysterie, maar ook interessante cases waar de recherche wél een flinke vinger achter heeft weten te krijgen – doch daarom zeker niet minder mysterieus. Of raadselachtige verdwijningen, soms met een criminele link.

In dit boek beschrijf ik een aantal van deze zaken, waarbij ook ernstige bedreigingskwesties aan de orde komen. Vele uren zat ik in de auto, om te kijken waar zaken zich precies hebben afgespeeld, plek-



ken waar mensen om het leven zijn gebracht of van het ene op het andere moment van de aardbodem verdwenen zijn.

Ook stond ik op plaatsen waar doodsbedreigingen zijn geuit. Pijn, verdriet, onzekerheid, wanhoop, woede: ik ben er allemaal tegenaan gelopen tijdens gesprekken met direct betrokkenen. Mysteries beheersen hun levens, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Die laten mensen nooit meer los.

In dit boek neem ik u als lezer mee langs een 27-tal cases die ik nauwkeurig bestudeerde en na jaren opnieuw onder de loep nam. Nieuwe aanknopingspunten kwamen hierbij aan het licht. Belangrijk, want het zijn zaken die nooit vergeten mogen worden. Ik beschrijf ook de aangrijpende en diepgaande verhalen van nabestaanden.

Dit boek is een SOS voor onopgeloste kwesties – met misschien, na vele, vele jaren van onzekerheid, toch nog een oplossing in het vooruitzicht. Want bij de totstandkoming van deze zaken zijn vaak meerdere mensen betrokken geweest, dat kan niet anders. Dus zullen er zwijgers zijn die alsnog kunnen gaan praten. Een doorbraak kan elk moment plaatsvinden.

Bjorn Thimister

# 1

## **MET MAMA MEE**

**De kinderen Floor en Mees Werres uit het Zuid-Limburgse Wijnandsrade verdwijnen in 2014 spoorloos. Politie en justitie speuren sindsdien al jaren tevergeefs naar de van ontvoering verdachte moeder Miriam A. en haar kids. Een vader die vol zit met vragen en verdriet bleef achter. Maar ook heeft hij nog steeds een sprankje hoop.**

**H**et is eind 2018 als ik op een doordeweekse avond op het internet zit te surfen naar onopgeloste zaken. Kwesties die snakken naar een doorbraak, maar die stilliggen omdat nieuwe informatie helaas voor de betrokkenen ontbreekt. Ik kom terecht bij de vermissingszaak rond Floor en Mees Werres uit Wijnandsrade. Ze verdwenen samen met hun moeder. Wat mij opvalt is dat er in de plaatselijke media wel enige aandacht voor deze zaak is geweest, maar gezien de ernst ervan – het betreft toch een dubbele kinderonuvoering – is het aantal publicaties niet bijster hoog.

Omdat deze zaak me intrigeert besluit ik contact te zoeken met Xander Werres, de vader van de twee verdwenen kinderen. Het heeft nogal wat voeten in de aarde om de man te pakken te krijgen; zijn gegevens zijn voor mij lastig te vinden. Uit nood geboren besluit ik hem op zijn werk te bellen, iets wat ik uit privacyoverwegingen doorgaans liever niet doe. De telefoniste verbindt mij door

en dan klinkt er aan de andere kant van de lijn een sympathieke stem.

Er volgt een nette kennismaking. Ik leg Xander Werres de reden van mijn telefoontje uit en hij reageert welwillend. Ik krijg zijn mobiele nummer en neem na verloop van tijd weer contact met hem op. We maken een face-to-face-afspraak. Ik haal hem op bij zijn werk ergens in Zuid-Limburg en we kletsen al rijdend kilometerslang. Het contact verloopt goed en na een klein half uurtje toeren stoppen we bij een wandelgebied in de buurt van Werres' woonplaats.

We dreutelen over een paadje, terwijl hij voortdurend woorden spuwt. Hij draagt een kekke bril en zijn baardje ziet er verzorgd uit. We praten geruime tijd over ruziënde ouderlijke paren. Een heikel thema voor hem als ervaringsdeskundige. Vaders en moeders die elkaar in huiselijke kring de kop in willen slaan – en dat soms ook daadwerkelijk doen – en de pijn en verdriet die daarbij horen. Het komt meer dan eens voor in Nederland. Als er kinderen in het spel zijn, dan zijn die stevast de dupe van de onderlinge ellende tussen pa en ma. De Limburgse Floor en Mees zijn hier in dit mysterie zonder meer een treffend voorbeeld van.

Later bezoek ik Wijnandsrade, officieel onderdeel van de fusiegemeente Beekdaelen, waar groen overheerst en je in de natuur rust zou kunnen vinden. Ik ben er echter om te kijken waar deze ontvoeringszaak ooit is begonnen. Kinderen rennen er achter een bal aan, terwijl een grijzende buurtbewoner zijn hond uitlaat. Onbezorgdheid regeert. Het dorpje is zo op het eerste gezicht een plaatsje waar niet vaak schokkende dingen gebeuren. Toch heeft zich hier een heus raadsel afgespeeld dat tot op de dag van vandaag onopgelost is.

Hier in dit kerkdorp worden Miriam A. en Floor en Mees (dan 11

en 7 jaar) in 2014 voor het laatst gezien. Hun laatste verblijfadres is een vrijstaand pand aan de Burgemeester Snijdersstraat in het dorp, gelegen aan een verbindingsweggetje in het wat chiquere gedeelte van Wijnandsrade. Hier woont dan sinds jaar en dag de moeder van Miriam, die op dat moment in het dagelijks leven actief is als belastingadviseur.

Nog even regelt oma A. vanaf deze plek vóór de plotselinge verdwijning het huiswerk van haar kleinkinderen bij de plaatselijke basisschool. Alles lijkt hosanna, maar daar is bij lange na geen sprake van. Op de achtergrond is het voor wat betreft de opvang van de kinderen namelijk al geruime tijd onrustig. Plotseling verdwijnen Miriam, Floor en Mees volledig van de radar. Uit het oog, uit de buurt. Met mama mee: drie woordjes die zo onbezorgd en lieflijk klinken, maar in dit geval ook zo hard zijn als steen.

Feitelijk gezien kloppen die woorden namelijk als een bus, maar daar houdt ook alles mee op. Want waar Miriam A. ondergedoken zit, blijft tot op de dag van vandaag een compleet raadsel. Ze lijkt als het ware onzichtbaar geworden. Oma A. heeft meerdere malen verklaard geen enkel idee te hebben waar het drietal tegenwoordig verborgen zit. Feit is dat haar dochter én twee kleinkinderen spoorloos zijn.

Vader Xander Werres, die tijdens de plotselinge verdwijning van Floor en Mees al zeven jaar in scheiding leeft met Miriam, heeft zijn kroost in het verdwijningsjaar 2014 al jaren niet meer gezien. Hij herinnert zich de laatste ontmoeting met zijn kids nog als de dag van gisteren, zo vertelt de geboren Zuid-Limburger openhartig: “Op zaterdagmorgen 16 juni 2008 zag ik ze voor het laatst, bij de broer van Miriam, in Meerssen.”

Daarna blijft het akelig stil voor Werres. Vele jaren lang vech-

ten om een omgangsregeling voor zijn zoontje en dochtertje hebben geen enkel resultaat opgeleverd. Het wordt nog erger. Als het jonge tweetal wordt ontvoerd door hun moeder blijft zelfs een telefoontje achterwege van basisschool St. Stefanus in Wijnandsrade, waar de kinderen dan op zitten. Een gegeven dat Werres nog altijd kwaad maakt. Machteloos ook.

“Niks, helemaal niks heb ik gehoord van die school. Dat is toch niet normaal! De directeur had mij op zijn minst even kunnen bellen, maar ik moest via anderen vernemen dat mijn eigen kinderen verdwenen waren. Hier kan ik alleen maar uit opmaken dat ik door Miriam zwart ben gemaakt bij die school.” Een gegeven dat aan hem vreet, temeer omdat hij voor zijn gevoel altijd voor zijn kinderen heeft klaargestaan.

Vanaf het moment dat ze uit elkaar zijn gegaan, kan Xander Werres in de ogen van zijn ex geen goed meer doen. Het stel leeft op voet van oorlog, met de kleine Floor en Mees als een soort trofee die hun vader koste wat het kost nooit meer in handen mag krijgen. Ondanks alle tegenwerking weigert hij echter op te geven. Het gaat hier immers om zijn eigen vlees en bloed. Twee kinderen die hij alsnog een onbezorgd leven wil geven, ook al heeft hij ze al jaren niet gezien, laat staan in zijn armen gehouden.

“Ik heb echt álles gedaan om die twee af en toe maar heel eventjes te kunnen zien”, vertelt Werres, terwijl hij in het Limburgse Heuveland de verte in staart. “Maar ik ben als vuilnis aan de kant gezet.” Een lange stilte volgt. De wanhoop en machteloosheid zitten diep bij hem. Deze zaak is logischerwijs Werres’ levenswerk geworden. Met een open einde helaas, vooralsnog. Een open wond ook.

“Je wilt niet weten hoe pijnlijk het is als er alles aan gedaan wordt om je kinderen bij je weg te houden, wat je ook doet en probeert.

Met Kerst reed ik met mijn vader naar Wijnandsrade met tassen vol cadeaus voor de kinderen, die daar bij hun oma woonden. Dan zetten wij die voor de deur, zwaaiden even naar de bewakingscamera's bij het huis en dan konden we meteen weer omdraaien. De kinderen kregen we niet te zien..."

Even terug naar de scheiding van Xander en Miriam, in 2007. Aanleiding is vermeend kinderpornografisch materiaal dat moeder Miriam op de computer en laptop van vader Xander zou hebben aangetroffen. Voor Miriam A. was het in elk geval aanleiding om weg te willen bij haar man, de vader van haar kinderen. Een gang naar de rechter volgt na een aangifte, maar het gerechtshof in Den Bosch is uiteindelijk duidelijk in het arrest: vader Xander Werres treft geen enkele blaam. Enig bewijs voor iets belastends wordt namelijk niet gevonden, terwijl zelfs het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) de betreffende computer intensief heeft uitgeplozen.

Het gerechtshof schrijft in de beslissing: 'Met betrekking tot de desktopcomputer overweegt het hof dat op grond van het onderzoek geen uitsluitel is verkregen over de vraag of anderen dan beklaagde in de periode dat de kinderpornobestanden op de computer zijn gezet de beschikking over de computer hebben gehad, waardoor niet valt uit te sluiten dat anderen dan beklaagde de bedoelde bestanden op de computer hebben geplaatst.'

'Voorts heeft het NFI aanwijzingen gevonden dat er in de periode tussen 5 november 2007 en 8 januari 2008 – toen beklaagde niet de beschikking over de desktop had – de systeemklok van de desktop is gemanipuleerd. Hierdoor valt niet uit te sluiten dat de kinderporno door een ander of anderen op de desktop is geplaatst.'

'Met betrekking tot de laptop overweegt het hof dat, uitgaande van de hierboven vermelde gegevens, de aangetroffen kinderporno-

bestanden alle daten van een datum gelegen vóór het moment waarop beklaagde in dienst trad bij zijn toenmalige werkgever, als ook vóór het moment waarop beklaagde de beschikking kreeg over de bedoelde laptop.’

De conclusie van het Bossche hof is zo duidelijk als maar kan zijn: er is zeer waarschijnlijk geprobeerd om Xander Werres erin te luisen. Die laat zich door deze lastercampagne echter niet uit het veld slaan en blijft zoeken naar zijn spoorloze kinderen. Maar tevergeefs.

Ook justitie en politie in Limburg trekken na Werres’ aangifte in de voorbije jaren alle registers open om het ontvoerde tweetal en hun moeder te vinden. Het opsporingsapparaat doet tijdens het onderzoek naar de verdwijning/ontvoering wat mogelijk is. Auto’s worden gevolgd, telefoons afgeluisterd en bankrekeningen nageplozen. Alles tevergeefs, het drietal blijft onvindbaar. Er ligt nu een wereldwijd internationaal opsporings- en arrestatiebevel tegen Miriam A. Dat wil bijvoorbeeld zeggen dat zij wanneer ze waar dan ook op de wereld door de politie gecontroleerd wordt, opgepakt kan worden. Die kans is dus aanwezig.

Echt te spreken over de samenwerking met de Limburgse politie in deze ontvoeringszaak is Xander Werres overigens zelf echter niet, zo geeft hij tijdens een van onze gesprekken aan. “Ik heb in al die jaren nóóit iemand van de recherche face-to-face gesproken over de ontvoeringszaak. Zij belden alleen af en toe of ik misschien nog wat gehoord had. Ik heb altijd het idee gehad dat men daar dacht: die kinderen zijn bij de moeder, dus dat zal wel goed zijn. Ze hadden daar blijkbaar belangrijkere zaken te doen.”

Ook Bureau Jeugdzorg (BJZ) doet geruime tijd mee aan het speurwerk en schakelt zelfs een zeer ervaren privédetective in. “We heb-